

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (21.rész)

XXIV. A MAGYAR NÉP VOGUL SZÁRMAZÁSÁNAK TÉVTANA (1. folytatás)

Beszéltem e kérdésről otthon, egy nagyműveltségű főpappal. Mikor a történeti tényeket felsoroltam neki, láttam, hogy elszontyolodott... Rosszul esett neki a kiábrándulás, mert Hóman a mesemondók varázsával hatott rá. Hogy is mondja ő? „A történeti magyar nép születéshelye a nyugat-szibériai erdőrégió és az eurázsiai steppe határvidéke. Benne az uráli és altáji népcsaládnak egy-egy ága a finn-ugorság keleti, s a törökség nyugati ágából szakadt előmagyarok és onagurok egyesültek új, tartós vér közösségben. Talán az ősidőben végbement keveredésben két különböző vérmérsékletű és jellemű nép egyesülésében kereshetjük a magyar faj életképességének egyik okát”. (Magy. Tört. 32.)

Ma a vogulok létszáma körülbelül 5000 ember. Akkor 1600 évvel azelőtt, mikor ez az egyesülés megtörtént volna, legfeljebb 20 főnyi vogul élt, mert 1600 év alatt 20 emberből lesz kb. 5000. De 20 ember, négy család, még nem tesz ki egy népet. Tehát vogul hiányában és török hiányában is ez az összeházasodás nem történhetett meg. A fő érvemet erre vonatkozólag a végére hagyom. Addig még egy-két érdekes dolgot elmondok.

A voguloktól való származás helytelen és értelmetlen elméletének hívei még az emigrációban is vannak, bár a régi idegen és ellenséges hatalomnak nyomasztó hatása már megszűnt. Annak idején csak annak termett babér és kenyér, aki egy követ fűjt velük. Példa rá **Németh Gyula**, akit a vogulisták az Akadémia pénzén küldtek ki hosszú időre Törökországba és tettek meg Magyarországon egyetemi tanárnak. Támogatta is ez Hóman nyelvészeti találmányát, hogy a vogul-manszi névből hogyan lett a magyar nép neve. Ezeket az emigrációbeli vogulistákat jellemzi, hogy nagyon meggyőződésesnek és fölényesnek mutatkoznak. Azt tartják, hogy ők a céhbéli és a fémjelzett tudósok, megállapításuk tehát örökérvényűek s megdönthetetlenek. Míg a másik oldalon vannak szerintük a műkedvelők, akiket csak hazafias buzgalomuk ment meg a szigorú bírálattól. Ezt az osztályozást **Bogyay Tamás** „A magyarok eredete és őstörténete” című cikkéből vettem át, amely megjelent az „Új Látóhatár” című folyóirat 3. évfolyamának 3. számában, 1960-ban. Ebben közölte, hogy a „Budapesti Tudományegyetem Magyarástudományi Intézete” a

nagyközönség részére előadásokat rendezett kiváló szakemberek bevonásával. Ezek előadásait azután az Intézet könyv alakban is kiadta. Ennek előszava így foglalja össze a magyarság őstörténetére vonatkozó eredményt: „Kutatásaink summája ez: A magyarság eredete szerint sem nem mongol, sem nem árja nép, hanem az Európa északkeletén kialakult finn-ugorságnak egyik életerős friss hajtása. A magyarság önálló külön életét Kr. e. 1000.

év táján kezdi meg az Ural hegység európai oldalán. Ez első uralinak nevezett őshazájában körülbelül 1500 esztendőig töltött el. Itteni életének utolsó századaiban átkerült ugyanezen a részen könnyen járható Ural hegység keleti oldalára, ott elhagyva régebbi erdőlakó, gyűjtögető életmódját, áttér a lovasnomád életformának nyugat-szibériai szerényebb formájára”.

„Kr. u. az V. században kelet felől egy nyugati irányban előretörő török népvándorlás zúdul az akkor már lovasnomád magyarság nyugat-szibériai, Tobol-Isim vidéki szállásaira. A magyarság csatlakozik az új hazát kereső török néphez s ettől kezdve csaknem 500 esztendeig egészen a honfoglalási törökök szövetségében és szomszédságában él. Törökök szövetségében, vagy nyomásukra vonul az Uraltól a Kaukázusba, onnan pedig Lebedián (Levédián), Etelközön keresztül a mai hazába”.

Ez szabatosabb fogalmazás, mint Hómané, de éppen olyan átgondolatlan mese. Először is Kr. előtt, az 1000. esztendő körül az embereknek még nem kellett felmenni az északi szélesség 60-64. foka közé, hogy élelmüket megszerezzék, mert akkor még a 40. szélességi fok övezetében is volt bőven hely. Az ember a földrajzilag nem kedvező helyekre csak kényszerből telepedett le. Minél kedvezőtlenebb az ember megélhetésére nézve egy földterület, annál később telepedtek oda az emberek. Ezt az igazságot az emberiség településének története bőven bizonyítja. Feltételezhető-e ezekről a vogulokról, hogy nem az enyhe és kellemes éghajlatú vidékre mentek volna inkább, mint olyan helyre, ahol a tél 9-10 hónapig tart?

A nagy európai népmozgalom, a népvándorlás, csak a hunok megmozdulásával kezdődött. Ezek pedig a történelem tanúsága szerint Kr. u. 375-ben keltek át a Volgán, Európa határfolyóján. A magyarság külön önálló életének: Kr. e. 1000 táján való megkezdése annyit jelent, hogy akkor már néppé, vagy nemzetté szerveződött. Tehát megelőzte a római királyság megalakulását, amely Kr. e. 753-ban jött létre, de megelőzte Európa összes országainak a megalakulását is. Így a görög városállamok keletkezését is, amelyek a legrégebbi államok Európa földjén, és csak Kr. e. a IX. század körül alakultak ki. Elhíhető tehát ez az állítás? Azután, ha nemzetté szerveződött, akkor már ott egy nagyobb számú népcsoportnak kellett élnie. Vajon gondoltak-e erre a kiáltványnak tudós szerkesztői, akik a magyarság őstörténetére vonatkozólag azt megszerkesztették? Kr. e. 1000-tól a magyar honfoglalásig 2000 esztendő múlt el. Ha azt vesszük alapul, hogy a lakosság 200 évenként megkétszereződik, megkettőződik, akkor 2 emberből 2000 év

múlva 2048 ember lesz. De 2000 emberből, ami csak egy közepes falu lakosságát teszi ki, amennyinek tehát ugyebár legalább kellett volna lenni az önálló életet kezdő magyarságnak, 2000 év múlva ezerszer több, azaz 2.048.000 ember lesz. Ma a vogulok létszáma 5000 lélek. Akkor Kr. e. 1000 esztendővel még hírük és nyomuk sem lehetett. Azután ez a szegény, vadgyümölcsöt gyűjtögető és halászgató nép egyszerre áttér a lovasnomád életre. Persze ezek az elméleti urak azt

gondolták, hogy ez az áttérés igen egyszerű volt és könnyen ment. A vogul csak kiment a lóvásártérre és megvette lovát, a nyergestől pedig vett hozzá egy nyeret. De azt nem gondolták meg, hogy abban az időben, vagyis Kr. u. a IV-V. században lovat csak a lovas szkitháktól lehetett venni, akik abban az időben a 40. és 50. szélességi fokok közt laktak, vagyis a voguloktól legalább 1000 kilométerre. Azután, arra sem gondoltak, hogy miből vettek volna a vogulok tömegesen lovat? Aranyuk, ezüstjük nem volt, csak szárított haluk, meg vadgyümölcsök bogycái voltak. Csereeszköznek megfelelő értéktárgyaik csak az őserdei állatok prémjei lehetnek volna. De ezeket is előbb el kellett volna adni kereskedőknek nemes valutáért. De a 60.

szélességi fokra a kereskedők sem mentek fel, mert nemcsak több ezer kilométeres utat kellett volna megtenniük, de életük biztonsága is veszélyben volt az akkori bizonytalan időben. De ki megy kereskedni a nyomortanyákra? Tehát a vogulok sohasem voltak lovasnomádok. De lovaik még ma sincsenek. A kutyán kívül más háziállatuk nincs. Ezeket is azért tartják, hogy a szánkójukat húzzák a lovak helyett, tehát akkor is ezek voltak a lovaik.

Azután, azt is mondja az a fölényes nyilatkozat, hogy Kr. u. az V. században kelet felől egy nyugati irányban előretörő török népvándorlás zúdult az akkor már lovasnomád vogulok nyugat-szibériai Tobol-Isim vidéki szállásaira. De arra sem gondoltak ezek a tudós urak, hogy akkor török névű nép még nem is létezett, mert az csak a VI. században alakult ki. Ekkor Nyugat-Ázsia füves pusztáin élt egy turk névű lovasnomád néptörzs, amelyiknek a főnökét **Tumennek** hívták. Ez kitűnő hadvezér és nagyon ügyes szervező is volt. A környékbeli rokontörzsekből egy nagyon jól kiképzett hadsereget szervezett meg és ezzel Kr. u. 552-ben leverte az ázsiai avarokat, a pusztai népek akkori adószedőit. Győzelme után a csatlakozott törzsek együtt maradtak és ezekből alakult meg akkor a turk, vagy török nép. Tehát az említett év a török nép születésének, vagyis keletkezésének éve is. **Ugyebár tehát, egy nép, amely a VI. században keletkezett, az V. században még nem zúdulhatott rá a vogulokra? De ugyebár össze sem házasodhatott velük, mert a meg nem született ember nem lehet házasságképes. Pedig az egész vogul-magyar rokonság erre a házasságra van felépítve.**

De nem lesújtó az a tény, hogy a Budapesti Tudományegyetem „Magyarságtudományi Intézetének” sok kiváló szakembere közül egy sem jött rá erre a történeti igazságra? **Németh Gyula** pedig hallgatott, bár az általam említett tényt tudta. Erre tanú önmaga, mert „A honfoglaló magyarság kialakulása” című könyvének 194. oldalán **Tumennek** e harcáról maga is megemlékezik. De ő is engedte zúdulni a nem létező törököket az akkor még szintén nem is létező vogulokra. **Kai Donner**, kiváló finn tudós kutyaszánján bejárta az egész vogul és osztják területet, és alapos nyomozás és tanulmányozás után azt állapította meg, hogy a vogulok és az osztjakok a XII. század előtt nem laktak a mai területeiken. Legfeljebb abban az időben kezdtek odaszállingózni. **Bogyay Tamás** még több vogulista elképzelést ismertett cikkében a magyarság eredetéről. Ezek között legjellemzőbb **Moór Elemér** egyetemi tanár írása. Szerinte „a magyarság, vagyis a vogulság története Kr. e. 4000 évvel kezdődött a Káma folyó vidékén, ahol együtt élt a többi finn-ugor néppel. Ez a hely pontosan a 60. szélességi fok körül van, ahol a tél ma is 9 hónapig tart.”

(folytatjuk)

